

ВРЕМЕ

НЕЗАВИСИМЪ ЕЖЕДНЕВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

Обявления: по 150 кв. см.,
приставски 1 левъ на дума,
Телефонъ № 121 печатница

Урежда
Редакционенъ комитетъ
Редакторъ:
Кирилъ Добревъ.

Абонаменти: за година 250 л., за
6 м-ца 125 л., и 3 м-ца 70 л.
Администрация Бдинска, 15

Кино Паласъ

Днесъ чудесната феерия
Днесъ възшебната постановка
на Дантовия Адъ
МАЧИСТЪ
== ВЪ АДА ==

Споредъ безсмъртните творения на ДАНТЕ
(Божествена комедия) и Гете (Фаустъ).
Дневни 3 1/2 часа. Вечерни 7 1/2 и 9 1/2 часа

Добри Немировъ.

За родината.

Колкото и да е странно, все пакъ случвало се е, че и за България сж се казвали добри думи изъ европейския печатъ. Отъ какво значение е да се кажатъ добри думи — това всъки може да си обясни, особено днесъ, когато договоритъ тѣй злопоставиха България, че погледъ се обръща къмъ нея само, когато ще трѣбва да ѝ се отправи упрекъ.

Съвсемъ ясно е, че нищо не може да промѣни съдбата на България — нито лоялното ѝ държание, нито ревностното изпълнение на договорнитъ задължения. Днесъ отъ България се само иска, а това значи да не принадлежи на себе си.

Тая е участъта, която световната политика отрежда за нея. Ако продължава все така — безъ да живѣе съ вѣрата съ нѣщо по добро, всичко жизнено и бсдро — запазено, още въ гънкитъ на живота ни ще се стопи.

Всѣко наше правителство сие поставяло задачата да държи високо престижа на България, както предъ народа тѣй и предъ външния свѣтъ. За тая цѣль то е избирало онова, което краси и издига нейната економическа и ступанска сжщностъ — творчество на почвата на реалнитъ блага. Днесъ обаче всички опити да се създаде какво и да е положение на България въ реда на външния свѣтъ оставатъ напразни. Договорнитъ ни задължения не позволяватъ никаква творческа работа въ областъта на ступанския и производителния ни животъ.

При все-това ние виждаме, че държавата (продължава да прави опити да твори. Така и трѣбва да бжде. За България или трѣбва да се издѣйства по подобающо мѣсто или... Богъ знае какво трѣбва да ѝ се пожелае. Но, нека не се забравя, че всѣко време иска и подходящитъ средства за дѣйностъ. Днесъ България трѣбва да спечели добро име и това трѣбва да бжде първата ѝ грижа. Ясно е, че ние не можемъ да покажемъ себе си на свѣта нито съ изобилно производство, нито въобще съ какъвъ да е ступански животъ, който общава голѣми блага. Онова, което ни остава е само системната работа на почвата на духовния и културенъ животъ.

Благодарение тежкитъ интриги по адресъ на България въ чужбина се говори, че тукъ се лѣятъ кървави

реки, че трупове се ваятъ изъ улицитъ, че народа пици кански и пр. И указва се, че никакви опровержения не сж въ сила да покажатъ обратното. Очевидно е проче, че тукъ трѣбва да се работи нѣщо и че то трѣбва да притежава оня обликъ, който ще характеризира едно нормално, цѣлесъобразно и богато развитие. Трѣбва да се покаже, че България днесъ дири ценноститъ вътре въ себе си ѝ ги намира по пътя на една строго опредѣлена културна работа.

Всѣка страна се стреми да разгърне своята духовна съкровищница не за да видятъ величието ѝ, а за да измѣрятъ нейнитъ нравствени богатства, легнали както въ духа на народа тѣй и въ нейнитъ водители.

Така и България трѣбва да разгърне предъ външния свѣтъ духовната си съкровищница. Тя трѣбва да покаже постигнатото въ своето изкуство и своята наука, да подчертае дѣлата на голѣмитъ си творци като ги направи известни на външния свѣтъ. Тогава въ Европа ще измѣрватъ живота на България не чрезъ интригитъ, а чрезъ онова, което имъ е разгърнато и чийто богати особености сж имъ показани. Така въ Европа хората ще свързватъ името на България съ дѣлата на нейнитъ духовни творци.

Само поради една случайностъ днесъ две три имена на артисти правятъ сензация изъ Европа. Не ще съмнение, че тѣхното дѣло вънъ отъ България е само полезно. Но дѣлата на нашитъ учени, на нашитъ писатели, художници и пр. сж чужди за Европа. Ако случайно дойде чужденецъ тукъ, той узнава не малко нѣщо за просветата ни, за организацията на училищата, за литературата и пр. Но тоя начинъ на популяризиране името на България, ни най-малко не задоволява. Държавата трѣбва да изработи една строго обмислена културна политика и трѣбва да я прилага преди всичко съ огледъ да се направи знайна за европейскитъ народи. А това ще рече да се даде нужното значение на работата на писателя, творца и учения.

Прочее ние чакаме да се хвърли мостъ между нашата бѣдна страна и богатитъ народи, за да се опознаемъ не на почвата на грубия и пагубенъ егоизъмъ а на почвата на ума озаренъ отъ дѣлата на свободния творчески духъ.

Б И В Ш И Я

градоначалникъ предъ сждъ

Вчера следъ обѣдъ окр. сждъ продължи разпита на обвиняемитъ Станю Евашевъ, 50 г. отъ Шуменъ, Никола Зисовъ, 42 г. отъ Варна, Никола Овчаровъ, 23 г. отъ с. Фете-къой, Никола Желевъ 30 г. отъ Каварна, Бончо Ивановъ, 43 г. отъ Добричъ — всички кръчмари, не се признаватъ за виновни, но признаватъ, че сж дали на Кирилъ Арнаудовъ по 1000 и повече лева за да издействува отъ градоначалника позволителни за прислужнички... Само Никола Овчаровъ се отказа отъ показанията си предъ следователя и заяви че е далъ само 110 лв. за позволително. Нѣкой казватъ, (Зисовъ, Желевъ и др.) че сж знаели какво паритъ сж предназначени за градоначалника.

Единъ отъ главнитъ обвиняеми Кирилъ Арнаудовъ се призна предъ сждъ за виновенъ. Той разказа, че една вечеръ Коларовъ, съ когото се познавалъ отъ по-рано го поканилъ да го придружи въ ревизията му изъ III участъкъ. На другия денъ при Арнаудовъ дошли нѣкои съдържатели на заведения и го помолили да ходатайства предъ Коларова, като неговъ познатъ да имъ издействува позволителни за женска прислуга. Наистина Коларовъ се съгласилъ да имъ издаде такива позволителни срещу 1000 лв. на месецъ за всѣко заведение по отдѣлно. По този начинъ Арнаудовъ събралъ 8000 лв. за първия месецъ и ги предалъ на градоначалника Коларовъ. По-късно последниятъ увеличилъ своитъ искания. За своя трудъ по събирането на тѣзи пари Арнаудовъ получилъ възнаграждение 700 лв.

Другитъ подсждими потвърдиха показанията на Арнаудовъ.

Одисеята

на парахода „Кирилъ“.

София, 13. Българския параходъ „Кирилъ“, който отъ какъ настѣпиха снѣжнитъ виелици, бѣ въ неизвестностъ. Вчера пристигналъ Цариградъ и отъ тамъ отпътувалъ за Бургасъ. Цѣли 8 дена той се е скиталъ безпомощенъ средъ разбѣнѣлото море и благодарение на стария и опитенъ капитанъ Никола Бабеви, ужаснитъ стихийни вълни сж били преодоленни и пасажеритъ и стокитъ, които парахода носѣлъ били спасени. Тази сутринъ параходъ „Кирилъ“ се очаква да пристигне въ Варна. Готви му се тържественъ приемъ.

Б. Р. Днеъ до 2 ч. сл. обѣдъ парахда „Кирилъ“ още не бе пристигналъ въ Варна. Въ тукашната Дирекция на Параходното Д-во не знаятъ още нищо за съдбата на „Кирилъ“. Тази заранъ пристигнали сж въ Варна параходитъ „България“ и „Варна“, а „Фердинандъ“ — въ Бургасъ и тритъ параходи не сж срещнали „Кирилъ“.

Англия и Турция.

Виена 13. Телеграфиратъ отъ Лондонъ: Министерството на външнитъ работи опровергава съобщението, че Англия се приготвяла за едно нападение въ Иракъ. Турция трѣбва да изпълни решението на съвета на обществото на народитъ.

Иванъ Харизановъ

предъ Югъ

За демократическия центъръ и срещу фашистката диктатура. думата иматъ пловдивскитъ радикали.

По поводъ изключването му отъ радикалната парламентарна група г. Ив. Харизановъ е направилъ следнитъ изявления предъ кореспондента на Пловдивския в. Югъ. Формалния поводъ на мойто изключение, както знаете, е речта ми по отговора на тронното слово, безъ да взема предварително съгласието на групата. Въ сжщностъ азъ съмъ изключенъ за мойто чисто тактическо различие съ партийната централа, които различия обаче винаги съмъ считалъ за напълно съвместими съ партийното единство. Азъ съмъ отъ ония радикали, които считатъ, че усилията на радикалната партия въ тоя моментъ трѣбва да бждатъ насочени въ трансформацията на властта въ името на партийността и гражданския миръ. Азъ зная, че въ срѣдата на самия съговоръ има фигури, които сжщо тѣй биха действували за възстановление съсканитъ връзки съ останалитъ крила на демократията. Да се ратува, следователно за създаване на тоя умеренъ центъръ на демократията, нѣма съмнение е длъжностъ на всички искренни носители на демокрацията, които сж загрижени за политическото развитие на страната.

Въ моитъ очи чисто левата комбинация за сега е непостижима, а при това властта се движи по фаталната линия на фашизма и яковинската диктатура. Азъ съжалявамъ, че моитъ политически приятели знаятъ за моята речъ отъ изложението на в. „Св. Рѣчь“. Тоя вестникъ умишлено испусти ония пасажки, които му бѣха неудобни. Въ речта си азъ говорехъ и за ексцеситъ и за реконструкция и за необходимата коалиция. Надея се въ скоро време приятелитъ ми да иматъ целия текстъ на речта ми.

По въпроса какво ще права по-нататъкъ г. Харизановъ ни заяви:

Оставамъ въ партията, убеденъ въ тържеството на радикализма като се надея, че Пловдивската организация на която съмъ членъ ще защити свободата на радикалната мисль.

Младежи апаши.

София, 13. Въ течение на два месеца въ квартала около военното училище, гражданството е било жертва на ндпрекъснати кражби, авторитъ на които не сж могли да бждатъ открики. Едва завчера полицията се е натъкнала тѣхъ. Оказва се, че това сж били 5—6 младежи бездѣлници, дебнели дене и ноця изъ тоя кварталъ и задигнали де каквото намѣрятъ. Тѣ сж на възраст 16 до 18 г., и всички сж въ ржцетъ на полицията. До сега тѣ сж извършили 28 кражби.

София 13. Отъ 1 януарий 1926 г. влиза въ сила гласуваня въ Народното събрание, законъ за безработицата. Споредъ този законъ се учредяватъ така нареченитъ борси на труда, които ще се грижатъ съ настаняването на безработни работници. Такива борси на труда се учредяватъ на първо време въ София, Пловдивъ после Варна и другитъ по-голѣми градове.

ЕДНА КРАЖБА въ Т.-Пазарджикъ.

Задигната чанта съ пари. — Крадецътъ заловенъ.

Пазарджикъ, 13. Счетоводителтъ на потюневата фабрика „Дравъ“ въ гр. Т.-Пазарджикъ Лазаръ Чомаковъ, по произхождение руснакъ, известенъ съ своята добросъвестностъ и честностъ при сжщата фирма, заминалъ вчера за Пловдивъ по събиране вересии отъ разни фирми въ Пловдивъ. Единъ младежъ на име Благой Ивановъ отъ Перинско, 22 годишенъ е следилъ презъ всичкото време счетов. касиера Чомаковъ и следъ като продава за 50 лв. балтона си, за да се снабди съ пари за пътъ до Пазарджикъ, отиза на Пловдивската гара и се качва на сжщия влакъ, съ който пътува Чомаковъ.

Последниятъ е можалъ да събере отъ Пловдивъ пари възлизаци на 24,000 лв. и въ четвъртъкъ вечерта потеглилъ обратно, за Пазарджикъ. На сжщия влакъ се качилъ Ивановъ зор-

ко следилъ счетоводителя. Влакътъ спрялъ на Пазарджикъ. Чомаковъ хваналъ единъ файтонъ и потеглилъ за града. Благой Ивановъ, обаче, успѣлъ на време да излезе напредъ и когато миналъ файтона, той помолить файтонджията да спре и се качилъ срещу Чомаковъ. Предъ хотелъ „Тракия“ счетоводителтъ пожелалъ да слезе.

Първомъ свалилъ багажа си а следъ това се върналъ да вземе чантата съ паритъ. Въ това време Благоевъ грабналъ чантата и избѣгалъ. За кражбата била уведомена веднага полицията. Чомаковъ, който ималъ възможността да наблюдава своя съпътникъ отъ гарата до града, е обрисувалъ портрета му. Предприети сж били веднага мѣрки и стар. стражари Ив. Георгиевъ и Тод. П. Боевъ отъ Т.-Пазарджикъ окол. управление успѣли да заловятъ крадеца на пазарджикската гара, готвящъ се да замине за София. Всичкитъ пари сж били намѣрени у него.

Четете в-къ „ВРЕМЕ“

СКРЪБНА ВЕСТЬ

Съ скрушено отъ скръбъ сърдце, известяваме на роднини, приятели и познати, че многообичния ни съпругъ, баща, братъ, дѣло, зетъ, баджанакъ, свако и сватъ,

Георги Милковъ,

на 62 г., родомъ отъ с. Вайсалъ Бесарабия,

на 12 того, 7 часа вечерята, почина скоропостижно, като ни остави въ неутешима печаль.

Тленнитъ останки на покойния ще се вдигнатъ отъ домътъ му улица „Раковска“, № 31, на 14 того, 2 часа следъ обѣдъ, а опѣлото му ще се извърши въ църквата Св. Петка.

гр. Варна, 13 декември 1925 г.

Отъ опечаленитъ семейства.

Наскоро

Балада Нераздѣлни

отъ Д. Ю. ГРЪНЧАРОВЪ

Музика Ал. Кръстевъ. Музика на текстовитъ пѣсни Н. Найденовъ. Участвуватъ артисти отъ Държ. Народ. Театръ.

ХРОНИКА Събранието на тракийцитъ.

— Починалъ е снощи въ 7 часа веч. скоропостижно нашия добъръ съгражданинъ Георги Милковъ, бившъ секретаръ въ общината. Нашитъ съболезнования къмъ опечаленото семейство.

Изъ стоковата борса.

— Вчера 12 т. м. на тукашната стокова борса станаха много малко сдѣлки. Продадени сж: 1 вагонъ царевича по цена 400 лв. 100 кгр.; 3 вагона зимница по цени 635—680 лв. 3 вагона бобъ по цени 515—710 лв.

Положението на ценитъ въ борсата, въ сравнение съ последнитъ дни е за зимницата безъ изменение. Долнокачествената е спаднала съ 30 лв. на 100 кгр. царевича останаха 43 вагона непродадени; за първокачествената предлагатъ 440 лв. на 100 кгр.

Дежурни лѣкари

— Д-ръ Б. Астарджиевъ, ул. Чепино
Д-ръ Менахемовъ, ул. Драгоманъ 29,
Д-ръ Цвѣтковъ ул. Съборна.

— Дежурни аптеки отъ 13—18 т. м.
Р. Русевъ ул. 6 Септемврий, Гюлмезовъ ул. Мария Луиза и Новкиришки ул. Владиславъ.

Апелъ къмъ търговцитъ.

Вааненската търговско-индустриална камара въ изиѣнение на решенията на конференцията, състояла се въ София въ началото на м. ноември т. г. между председателитъ и главнитъ секретари на търговско-индустриалнитъ камари и г-на Министра на търговията, е издала обширенъ апелъ къмъ всички търговци отъ района ѝ, съ който ги кани сами да се въздържатъ отъ излишенъ вносъ на стоки, съ които е преситенъ пазаръ и на ония стоки, които се произвеждатъ въ достатъчно количество въ страната.

Въ апела се изтъква, че съ такова доброволно ограничение, което се налага отъ важни народостопански мотиви и съображения, ще се помогне най-добре и най-ефикасно отъ страна на всѣки търговецъ за смекчение на острата парична криза, която гнетитъ търговията, а съ това и на цѣлото народно стопанство.

Комисия при дружеството на Варненскитъ търговци. За по-тържественото отпразднуване празника на сдруженитъ търговци въ България 19 т. г. Никулденъ, и за уреждане на търговски Балъ е избрана въ последното събрание на Дружеството комисия въ слѣдния съставъ:

Персиянъ Бошнаковъ, Теню Теневъ, Боянъ Желевъ, Стати Петровъ, Борисъ Ковачевъ, Станчо Лавчиевъ, Желю Желевъ, Атанасъ Широковъ, Стефанъ Петровъ, Анастасъ Камбуровъ, Никола Ст. Николовъ, Стефанъ Пешевъ, Димитръ Цвѣтковъ, Димо Бъчеваровъ и Пейчо К. Пейчевъ. Очаква се комисията да прояви голѣма дѣйностъ.

Търсятъ се продавачи.

Днесъ 10 ч. пр. об. въ Юнашкия салонъ се свика митинга на тракийската организация въ града ни.

Митинга се откри отъ г. Петковъ, който даде думата на Ник. Константиновъ (бившъ държ. адвокатъ).

Ораторътъ съ нѣколко думи описа плачевното състояние и положение въ което се намиратъ тракийскитъ бежанци.

Той изтъкна българския идеализмъ дори и когето воюва съ неприятелитъ — турцитъ.

„Ние българитъ се стремиме да запазимъ напълно земитъ и имотитъ на отстъпващитъ турци. А какъ ни отговориха турцитъ? Тъ забраниха даже, възвръщането на българитъ въ земитъ си за да не би да си възврънатъ имотитъ“.

Следъ това прочете закона за уреждане собственитъ недвижими имоти споредъ който разрешава се завръщането на турцитъ въ имотитъ си като легализиратъ своитъ права, т. е. ние даваме предимство на турцитъ, като оставяме българитъ и тѣхнитъ имоти на страна.

По нататъкъ ораторътъ изнесе прииждането на по-вече отъ 200,000 тракийци изгонени отъ страна на турскитъ и грѣцки власти и незаинтересоваността на нашитъ управници, които дѣйстваха безъ огледъ на българскитъ интереси.

„Създаде се законъ за бежанцитъ. Но и той не бѣ въ състояние да осигури препитаването имъ. После, законъ за трудовата поземлена собственост, законъ съ който се даваха облиги само на турцитъ, но не и на нашитъ бежанци.“

Така нашето вътрешно законодателство, създаде редъ закони, съ който мислехме, че ще се помогне на нашитъ бѣжанци. Днесъ стоятъ 30 х. семейства на открито и вече цѣли 8 години какъ не сме направили нищо за тѣхъ. По-нататъкъ оратора апелира да се издигне високо протестъ и да не се допусне санкционирането на пакостния ангорски договоръ“.

Втори говори председ. на централ. тракийски к-тъ г. Дим. п. Николовъ. Той описа градния на тракийския народъ и турската политика, която цѣли да обезбългари Тракия.

Описа фаталната Одринска спогодба отъ 1913 год. и апелира да не допуснемъ шото българо-турския договоръ отъ 18. IX. т. г. да се ратифицира отъ народното събрание, който договоръ, отнема правата не само на тракийци но и на българитъ.

Следъ него говори председателя на тракийския млад. съюзъ г. Василевъ, който описа сжщо послѣдствията отъ българо-турския договоръ.

Г-нъ Кръстю Петковъ закри митинга къмъ 12½ часа сл. об.

Бургазъ 13. Днесъ ще се пусне първия редовенъ влакъ за Анхиало. По тоя случай нѣма да има никакви тържества. Освещаването на новата линия ще стане по късно.

Последенъ часъ

Днешни телефонни и телеграфни съобщения на в. време

Приемъ въ двореца

София 13. Презъ тѣзи седмица ще се състои по случай връчването на отговора по тронното слово приемъ въ двореца. Той ще стане вѣроятно въ петъкъ или сѣбота. На този приемъ между другитъ ще присѣствуватъ членоветъ на бюрото на Народното събрание, членоветъ на комисията, която е изработила отговора на тронното слово и по единъ депутатъ отъ всѣки окръгъ ще присѣствуватъ представителитъ на всички партийни групи освенъ тая на социалъ демократитъ. Дружбашитъ сж решили да пратятъ свой представителъ.

Отговора на тронното слово ще бжде връченъ въ специално художествено изработена папка.

Изъ затворитъ.

София. 13. Една отъ арестуванитъ въ Централния затворъ е и Гига Драгойчева. Тя е била бремена и вчера после обѣдъ почувствувала родилни мъки. Понеже въ затвора не разполагали съ акушерка, повиканъ билъ осжления по априлскитъ събития Д-ръ Янковъ. Политическитъ затворници решили да го кръстятъ Свобода. Получено е било нареждане Драгойчева да бжде отведена въ майчинъ домъ, дего се намира нейната сестра Соня, която сжщо е имала рожба кръстенъ Люба, защото била плодъ на любовта.

Женева и Хага

София 13. в. „Зора“ отъ днешна дата подъ заглавие „Решенията въ Женева“ пише: „Съ голѣма вѣроятностъ може да се каже, че решенията на Съвета на Обществото на Народитъ не сж окончателни, безъ да се превърлятъ за разглеждане отъ арбитражния съдъ въ Хага“.

Д-ръ Цонковъ се защитава

София 13. Въ днешния брой на „Зора“ Асенъ Цонковъ отговаряйки на писаното въ сѣщия вестникъ отъ г. Баралиевъ пише: г-нъ Баралиевъ ми преписва недобросъвестностъ по отношение изпозването на резолюцията на висшия партненъ съветъ въ моята брошура, когато азъ направихъ друго освенъ да цитирамъ тази резолюция. Думитъ на г. Баралиевъ сж една измислица.

Окржжитъ избори.

София 13. Окржжитъ избори, насрочени за 10 януарии, въпреки преобладающето мнение, че може би ще бждатъ отложени, занимаватъ вече партийнитъ кръгове. Всички партийни бюра сж дали вече нарежданията си по завършването на листитъ.

Славянскитъ гости.

София 13. Славянскитъ гости напущайки България сж отправили отъ Драгоманъ следната телеграма: „Напущайки хубавата България благодаримъ за добрия и сърдеченъ приемъ. Немировичъ Данченко, Муха и др.“

София 13. Дирекцията на желѣзницитъ съобщава официално, че отъ вчера по цѣлата страна е почнало топението на снѣговетъ. Всички линии сж разчистени и движението възстановено.

Анкетата на столичнитъ бани.

София, 13. Анкетната комисия, назначена да анкетира нѣкои служби при столичнитъ минерални бани е привършила работата си. Тя приготвява сега доклада си. Въ тази анкета ще бждатъ изнесени обяснения по убийството на бившия столиченъ кметъ Маджаровъ.

Ревизията на избирателния законъ

София 13. Изъ политическитъ срѣди продължаватъ да се занимаватъ съ въпроса за ревизията на сега действуващия избирателенъ законъ.

Парламентарната група на демократитъ е имала заседание и е решила да сондира по въпроса и представителитъ на другитъ парламентарни групи. Социалиститъ отдавна сж на мнение, че сегашната избирателна система трѣбва да се измѣни. Вѣроятно ще бжде внесенъ единъ законопроектъ за измѣнение на сегашната избирателна система.

НЕЩАСТИЕТО въ Перникъ.

София, 13. Въ една отъ галеритъ на мината „Перникъ“, вчера сутринта се запалили вжглищата. Двама работници влѣзли въ тази галерия безъ да забележатъ запаленитъ вжглища. Било твърде рано, нѣмало други работници. Когато тѣ усѣтили, че ще се задушатъ, направили нѣколко крачки къмъ изхода, обаче затопления въздухъ билъ пълненъ съ задушливи газове, тѣ се задушили и паднали. Другитъ работници, които дошли да работятъ въ сѣщата галерия, се опитали да влѣзатъ, за да спасятъ задушенитъ. Пусната била въ движение машината за прѣсенъ въздухъ, ала било вече късно — нещастнитъ работници били вече трупове. Тѣ били наскоро постѣпили въ мината и се именуватъ Коста Заревъ и Петъръ Николовъ.

Св. Речъ и партийнитъ щабове.

София, 13. „Св. Речъ“ отъ днешна дата пише статия подъ заглавие Партийнитъ щабове, въ която се казва: направетъ единъ паралелъ между партийнитъ щабове и това, което е долу и ще видите, че преценката не ще бжде благоприятно за първитъ, които сж се превърнали срѣдища за безкрайни спорове, ругатни и умраза.

София 13. Нашиятъ специаленъ корреспондентъ въ София г. Петъръ Господиновъ днесъ 12 ч. се е явилъ предъ главния секретаръ на министерството на Външнитъ работи, който му е заявилъ, че до сега не сж се получили никакви известия по решенията въ Женева.

Нещастие съ жопѣничаръ.

София, 13. Вчера въ района на Софийката г-га се е разыграла, една ужасна сцена. Младиятъ ученикъ жопѣничаръ Борисъ Давидовъ 24 год. отъ Бобошево се дважелъ съ една машина. Въ време на движението тѣ се подхлъзналъ и падналъ подъ колелата. Трупътъ му е разсѣченъ.

Никола Никитовъ.

Тръпки.

Свършено.

Свърши се.
Крилото на страшното, което висеше надъ нас, отшумъ и остави равномърното, но остро, дихание на една скръбъ, която ни е дебнѣла до сега. Скръбъ — която обвинява сърдцето съ многобройните си паяжинни нишки, притиска го, гали, нахепва му мъчителните думи на едно гнатуше очарование.
Скръбъ, която сърдцето иска, лелѣ дълбоко въ себе си и съ по-голъма жаждо се влива въ остригъ шипове на нейната кървава роза.
И, сѣкашъ, то се опива отъ нея и млъчи.
Свърши се. Ти си отиде.
За винаги, може — би?
И нито единъ вѣкъ не издаде сърдцето. То бѣше присвито и стихнало въ очакване на нещо страшно, като затихналъ лѣтенъ день предъ буря.
И въ тишината разцѣфна скръбъта, когато ти отмина, и очитѣ останаха да гледатъ само виденията на хубавитѣ отлетѣли дни.

Страдание.

Ти не дойде...
Когато сърдцето ми най-много те желаше и устнитѣ горѣха и искаха да ти нахепнатъ най-нежните слова; когато неотстъпно мисълта ми бѣше при тебе и караше да кипи кръвта по цѣлото тѣло, като младо вино въ линъ; когато ржцѣтъ се свиваха въ трепетъ — милувки да дарятъ, —
Ти не дойде!...
О, дълги часове на страшно очакване.
Врѣмето бѣше спрѣло своя пътъ средъ мъчителна тишина, когато чувашъ всѣки ударъ на ту замиращото, ту биещо неодържимо сърдце; когато на талази преливаше кръвта въ мозъка и слепитѣ очи, кръвъ, гореща като лава и мъчителна като жбитѣ на наказателенъ прѣстенъ.
И купнежъ, и страдание ме разпъваха на кръстъ.
О, какъ те любя! Ти стана моята най-голъма мъка и заслана на постоянната ми мисль по тебе.
Бжди благословенно, о страдание! И ти, която не ще имамъ вече.
И нѣма да вида, може-би.

Портретъ.

Минало, което се не връща... Но то бѣ. Прекрасно и чисто, като пробуждането на пролѣтенъ день, пламенно и буйно, като знойно лѣто. Отшумъ като буря надъ млада гора, която съ болка на своитѣ прекършени вейки тжжи за силнитѣ обятия на отминалъ ураганъ.
Азъ живѣхъ. Вчера, преди дни, ме сеци. Нѣкога.
И сега живѣя — съ миналото, въ преживането.
Ето — тукъ, предъ менъ — е то миналото: малкъ сжпъ портретъ, безценна реликвия на сподавено страдание.

Стоя и гледамъ... Полуосмихнатитѣ устни, които нѣкога — топли и свежи — ми шепнѣха и целуваха, — откриватъ бѣли жби, като млѣчни опали врѣхъ тъмна дрежа. Свѣтлитѣ очи весело гледаатъ въ празното пространство, тия очи, въ които толкова обичахъ да се заглеждамъ, толкова много неща видѣхъ и все пакъ още нещо не зная.
Радостно спокойствие и тиха нелюбимостъ сж прострѣли крилото си надъ твоя ликъ.
Дълго, дълго и млъчливо гледамъ твоя портретъ.
Съ часове... И чакамъ.
Да ми проговоришъ, да поднесешъ устнитѣ си?
Не зная. Стоя и гледамъ. А сърдцето бие, замира въ незнаенъ трепетъ, като затворена птичка, на която сж отнѣли слънцето, простора, свободата.
Така... Времето бавно, твърде бавно минава.
А ти се усмихвашъ и ме гледашъ отъ черния фонъ на малкия сжпъ портретъ.

Сини вечери

И днесъ, когато вѣнъ бѣлата зима свири на тъжни виолини, азъ пакъ съмъ самъ.
Както винаги.
Така — презъ много дни.
Ето — азъ пакъ ще дочакамъ игра на вечернитѣ сѣнки. Самъ — между четиритѣ стени, млъчливи като вечностъ.
И нощта ще дойде. Тя е добра и ласкава като сестра.
Защото ще долетятъ пакъ моитѣ

спомени — бѣли гълъби — и ще нахепатъ по рамото ми.
А около мене ще бжде тъмно и тихо като спотавена скръбъ.
И ще отида до прозореца — да погледамъ въ черната бездна на нощта, въ която много други като мене може би сж изгубили бисера на своята радостъ.
И ще се помоля за себе си и за тѣхъ.
На него — загадъчния Богъ на живота, който наказва и дарява.
Споменътъ за тебъ изгрѣва въ сърдцето ми всѣка вечеръ, като луна, която възлиза при първото дихание на нощта.
Като пълна кървава луна.
И като пролѣтенъ цвѣтъ ухае.
И винаги.
Никога не ще те вида. Много си далечъ: смъртта на едно просрѣляно сърце стои между насъ.
И само на сънъ — като отражение на угасналъ день, — въ червено злато и вечерна нелюбимостъ.
Незабравима моя.
Бжди благословена.

— Балада нераздѣлни. Пѣсень на вечната любовъ, по стихотворението на Пенчо Славейковъ, отъ Д. Ю. Грънчаровъ ще постави наскоро на нашата сцена при участието на артисти отъ Държавния народенъ театръ.
Цѣлата балада ще бжде придружена отъ специална музика написана отъ Ал. Кръстевъ. Музиката на текстовитѣ пѣсни отъ Н. Найденовъ.

Владимиръ Русалиевъ.

СПОМЕНЪ.

Отъ никого немилванъ и нечаканъ
Денътъ замина съ чемеръ и бѣда —
И вечерта притихна и заплака
Надъ бѣднитѣ квартали на града.

И азъ вървя обнищенъ и бездоменъ,
Край сградитѣ, заринаци отъ снягъ —
И съ болка се усмихвамъ въ она спомень,
Когато блѣдъ пристѣпихъ твоя прагъ...

Когато ти бѣди и скръбъ познала
Ми стисна мълкомъ топлата ръка —
И въ радостта безъ сѣлаи заридала
Сърдечно като твой ме приласка.

И после ме цѣлуна тихо въ мрака,
Прегърна ме, но въ мигъ ме пусти пакъ —
И траурна приведена заплака
На миналото въ спомена недръгъ.

О!... помня... но защо ли казъ тайна
И като смъртъ ми всичко тѣжъ тежи —
Срѣдъ тази нощъ, която е безкрайна,
Която моли, плаче и тжжи...

Ноември, София.

Владимиръ Русалиевъ.

ПѣСНИ на ДЕВАТА.

Душата е тжжна, сърдцето ридае, а очитѣ ронятъ сълзи.
Очитѣ изплакватъ ужаса на душата и безумието на сърдцето.
А устнитѣ не шепнатъ ни една дума.
Зная, зная тайната на тия странни мигове.
Познати ми сж часоветѣ на това необяснимо, що като ранена пелелънка се гърчи и гори като рана.
Ала щомъ се отронятъ сълзитѣ! —
Не боли много!
Боли тогазъ, когато тѣ се сбератъ и натежатъ, и когато не идатъ минутитѣ на изплакването имъ.
Боли... много боли тогазъ,
Разсипа цвѣтицата си кърваво червената хризантема, която гиздѣше лѣвата ми грѣдь.
Отъ жалбитѣ на сърдцето ми и отъ пламъка на очитѣ ми тѣ повяхна...
Защото този, който ме обичаше неше се върне никога вече.
Ахъ... никога вече.

И ето: —
Азъ сама брооя изъ снѣжната градина.
Облечена въ черно и съ черенъ чумберъ тихо стѣпвамъ по бѣлата земя, а разплетенитѣ ми коси китятъ хиляди снѣжинки.
И ги цѣлуватъ съ своитѣ малки примръзнали устни.
И съ чемеръ имъ пѣятъ студена ария на зимата.
И въ мене е зима.
И въ мене вали снѣгъ...
Защото този, който ме цѣлуна неше се върне никога вече...
Ахъ... никога вече...

Зная: — Не следъ много ще си замине и моята младостъ.
Живота отново ще си вземе туй, което ми е далъ.
Есенъ ще рѣми въ душата ми, а коситѣ ми ранна и дълга зима ще окити съ снѣгъ.
И тогазъ мисълта, че ще бжда увяхналъ и никому ненуженъ цвѣтъ —
Ще е тжжна истина.
Нѣма ли?
Нѣма ли да те гнети ужасътъ, че си погребалъ една сжпна младостъ?
И нѣма ли спомена за мене да звѣни въ душата ти, като укоръ на голѣмъ и неизкупимъ грѣхъ?
Кажми ми... нѣма ли?

Вегетериянска книжнина.

— По инициативата на гражданското въздържателно д-во „Духовенъ Подемъ“ въ вегетериянската гостилница е наредена маса съ въздържателна книжнина. Всички членове и желаещи да следятъ по отблизко противоалкоолна борба, могатъ въ всѣко време да намерятъ книжнина по интересувашитѣ ги въпроси. Ние поздравяваме инициаторитѣ съ тѣя толкова навременна тѣхна инициатива.

Библиотека

Българска литература

Безспоренъ фактъ е, че ние, българитѣ, слабо познаваме своята литература и имаме твърде смътна представа за нейното историческо развитие. Творенията, що изразяватъ най-високитѣ форми, до които е достигнало националното самосъзнание, сж пренебрегнати отъ нашето време — като че ли не съществуватъ за насъ. Особено е занемарена литературата отъ епохата на възрождането и борбитѣ за духовна и политическа свобода.
Безъ да щемъ, ние вършимъ единъ грѣхъ спроти миналото си. Ние сме длъжни да уяснимъ за себе си неговото духовно съдържание и да използваме ценноститѣ, що ни е оставило. Хиляди връзки, които не съзнаваме, ни държатъ въ зависимостъ, отъ него; то се таи и проявява като нѣщо унаследено въ нашитѣ влѣчения, постѣпки и идеали. За да разберемъ себе си, ние трѣбва да разберемъ своето минало. Само като внимемъ по-дълбоко въ особеноститѣ на нашата национална психика, въ нейнитѣ нѣкогашни и днешни прояви, ние ще можемъ да дойдемъ до едно по-

сложно, по-съдържателно национално самосъзнание, да поставимъ на по-грайна основа своето културно и историческо развитие. Безъ това самосъзнание е невъзможно да създадемъ здрава национална култура, немислимо е да се издигнемъ до синтеза на националната мисль.

А живота на миналото и изобщо животъ и идеалитѣ на народа и неговитѣ духовни представители сж изразени въ литературата преди всичко — въ произведенията на одарени личности, които сж излѣзли изъ нашата срѣда и сж доловили въ себе си душата на своето племе.

Творенията, изповѣдитѣ и наблюденията на тия личности засѣгатъ основнитѣ на нашия националенъ битъ, обединяватъ различнитѣ фази на нашето развитие.

Въ българската литература, ако я разглеждаме като цѣлостъ, като проява на единъ националенъ творчески духъ, ние можемъ да доловимъ трайнитѣ връзки между миналото и днешното и да диримъ въ тия връзки онова, което не е загубило цена за насъ и нашето време. Въ нея се таи цѣлото онова духовно наследство, което сж ни завещали бащи и дѣди и което ние отъ своя страна спокойно трѣбва

да преценимъ и умножимъ.

Не бива да се забравя и това, че литературата огласява миналото като готовъ опитъ, твърде важенъ за съхранение и разумно изразходване на личнитѣ и общитѣ духовни сили. Тя е винаги въ непосредна връзка съ реалнитѣ интереси на националната култура, можемъ да прибавимъ — и съ интереситѣ на индивидуалното ни развитие, защото като откроява предъ насъ оналния духъ, тя ни води къмъ себепознание и самодейностъ. Чрезъ нея ние можемъ да укрепимъ волята си и своитѣ упование въ бждещето. Особено днесъ е потребно това, — когато въ историческия ни животъ се извършватъ ненадѣйни, главоломни промѣни и духътъ на безвѣрие и апатия всѣки моментъ ни дебне.

Ние сме длъжни да се вживѣемъ въ творенията на нашитѣ писатели и да ги преценимъ по-правилно не само за да се домогнемъ до историческитѣ и национални основи на едно по-ценно, по-цѣлостно и по-активно самосъзнание, но и за да подготвимъ условията за създаване на една по-богата художествена култура. Естетическиятъ ценностъ на българската литература трѣбва да се посочатъ и обяснятъ по-обстойно и по-обективно,

за да се сроди съ тѣхъ българскиятъ читател по-отблизко и да окажатъ тѣ едно по-силно въздействие върху неговото чувство и неговата воля.

Това сж ржководнитѣ съображения за едно ново литературно начинание — библиотека Българска литература, която наскоро ще почне да излиза подъ редакцията на проф. Боянъ Пеневъ. Тая библиотека ще даде въ редица отдѣлни книги най-важнитѣ произведения на нашата родна литература отъ възрождането до днесъ. Тя ще има предъ видъ читателитѣ предимно съ литературни интереси, които искатъ да се запознаятъ по-основно съ литературата на своя народъ, и изследвачи, които изучаватъ произведенията на нашитѣ писатели откъмъ историческа и художествена страна. Редакцията си поставя на прѣвъ планъ литературни задачи — тя нѣма за целъ да издава материали за българската историческа граматика, нито пъкъ документи отъ съвсемъ специаленъ исторически характеръ. Ще бждатъ преиздадени само такива произведения, които иматъ по-широко литературно-художествено или пъкъ културно-историческо значение.

Добринъ Василевъ

Музика.

(Разказъ).

Нѣкога, въ Лайпцигъ презъ студентскитѣ години, когато бѣхъ започналъ да гледамъ на живота по проникновено и да подкусвамъ отъ неговитѣ скрити сладости и горчивини, азъ имавъ добъръ и много вѣренъ приятелъ.

Постоянно бѣхме ний наедно. Като съотечественици сближихме се скоро, неусѣтно и вжтре въ нѣколко деня се почувствахме твърде много интимни, като отъ дълги години, а и младостта на двамата спомогна да си изкажемъ малкитѣ болки и голѣмитѣ желания.

Следвахме една и съща наука, посѣдвахме едни и същи лекции. А случи се тъй, че си намѣрихме жилища въ близко съседство, въ една улица. И приятелството ни се запечата, съ общи житейски стремежи и еднакво разпределенъ всѣки съединенъ дневенъ животъ.

Ще излеземъ отъ университета и ще идемъ въ любимото си кафене „Америка“. Тамъ ще ни присрещне усмихнатата Лиза, ще каже дяволито „нераздѣлнитѣ пакъ идатъ“ и ще ни поднесе топълъ меланжъ съ бѣла пѣна на звѣздички. Отидемъ ли на театръ, ще излеземъ съ еднакви впечатления и отивайки си въ късна нощъ по улицитѣ на шумния градъ, ще разчепваме живо и съ увлечение сюжета. Или безгрижни, каквито бѣхме, ще скитаме изъ улица въ улица, отъ площадъ на площадъ, ще гледаме витрини и всевъзможни изложени хубости и ще се усмихнемъ и двамата, когато нѣкои хубави очи се спратъ върху насъ, макаръ и за мигъ. И винаги подлагаме на разборъ и преценка всичко преживяно, чуто и видѣно, съгласни помежду си въ пѣтица и цели.

Моя другаръ бе много начетенъ и много мъдрости черпеше той отъ книгитѣ. Отъ неговото наблюдателно и зорко око не можеше да се изплъзне нито едно явление, нито едно събитие, въ което той да не намѣри значение и поводъ за разсъждение. Много автори бѣ изучилъ, следеше обществената и политическа животъ и носеше съ себе си културата на единъ истински просвѣтенъ човѣкъ. Тѣкмо такъвъ другаръ ми бѣ нуженъ, за да се почувствамъ въ средата си и азъ винаги го слушахъ съ удоволствие, когато той силно увлеченъ, ту отричаше злините на много порядки, ту се възхищаваше отъ великодушни човешки прояви или отъ бѣдещи нововѣдения.

Само едно нѣщо ни дѣлеше и то какъ дълбоко!

Моя приятелъ на обичаше музиката. Той не можеше да търпи да се свири

въ негово присѣствие. Който и да е звукъ, отъ каквата и да е пѣсень или композиция го дразнеха и разваляха настроението му. Азъ никога не бѣхъ го чулъ да пѣе, дори само да свири съ уста.

Азъ лудяхъ за музика и свирехъ доста добре на цигулка. Търсехъ съ жадеитъ погледъ изъ вестницитѣ или по афишнитѣ будки обяви за концерти и музикални представления, бѣхъ прослушалъ въ едно кратко време множество опери и симфонии, бѣхъ видѣлъ, съ възторгъ въ очитѣ, какъ свещеннодействуватъ на естрадата цѣла редица музикални знаменитости, които тоя грамаденъ градъ бѣ приютилъ.

Отидохъ ли на концертъ, той ще ме чака въ нѣкой локалъ, бивахъ ли на опера, той ще отиде да изчете всичкитѣ нови вестници и да прегледа всички иллюстрации въ нѣкое кафене, чакайки ме съ кротко търпение. Унисахъ ли се отъ божествената музика, лееща се като безценна благодатъ всѣка срѣда въ „Палмовата градина“, прочута съ даванитѣ въ нея отъ редъ години концерти подъ ръководството на единъ знаменитъ диригентъ, моя приятелъ ще е при палмитѣ, вѣнка на бюфета или седналъ на пейка при езерото ще мечтае. Много, много наредъко, ще се спре въ широкия коридоръ, ще гледа презъ голѣмата стъклена врата оркестра и занемелитѣ слушатели и ще дочуе звуцитѣ на нѣкой пиеса, но ако тя е тиха, миньорна.

Отъ маршовитѣ и вагнеровата музика той отбѣгваше ужасенъ и въ такъвъ случай оставаше ме самъ, гдето и да се намирахме.

Постепенно азъ свикнахъ съ тая негова странностъ, като съ нѣщо отдавнашно, близко, домашно и то вече не ми правеше никакво впечатление. Той бѣ толкова благороденъ и внимателенъ за да не ме спре нито веднажъ, когато отивахъ да слушамъ музика или да свира дома, а азъ нито веднажъ не упрекнахъ чудноватото му отнасяне съ музиката.

Голѣма негова страсть бѣ да седне на бѣрга на нѣкой, рѣкчица или каналче, на самата росна трѣва, въ тихъ и отдалеченъ отъ градския шумъ кътъ, да гледа преливащитѣ се една въ друга, съ всевъзможни извивания, вълни, да слуша шуштенето на воднитѣ струи и да се забравя. Тогава и азъ съ удоволствие му правяхъ общество. Съдяхме по цѣли часове, изтегнати на бѣрга, мечтаючи, свързващи небето и водата въ образи, създадени отъ насъ и унесени въ тихия и свенливъ шепотъ на трѣвата, миена отъ водата, шепотъ който идва като далеченъ и приказенъ напѣвъ отъ другъ миръ, ний се вглѣбвахме въ душитѣ ни, мисляхме съ упованието на младостта за всичко — за живота и за смъртта.

Една зима, сле като цѣль денъ лудешки се бѣхъ парзалили на го-

лѣмото замръзнало езеро въ кралския паркъ, другаря ми протина и легна на постеля още вечерта.

Азъ се грижехъ за него като братъ. Лѣкаря, когото повикахъ още на другата утриня ме успокои, че усложнения нѣма, че скоро ще мине, но болния трѣбваше да премине остра криза.

Нѣколко вечери поредъ спяхъ въ същата му. Заряхахъ всичко друго. Обичахъ го твърде много и нито можяхъ да си помисля, че поне за минута мога да се отдѣля отъ него, догата той има такава голѣма нужда отъ близкъ човѣкъ и отъ помощъ.

А болестта бушуваше и го бѣ умилювала изведнажъ. Той плуваше въ огнено море. Очитъ му бѣха примрежени, челото нажежено. Главата потънала дълбоко въ меката възглавница, устнитѣ напукани съ тънки кафяви резки, гърдитѣ вълнуеми отъ бързи и кратки вдишвания и издишвания.

Болниятъ ту заспиваше отначало тихо, а после разтърсванъ отъ кошмари, ту се стрѣскаше изведнажъ, оставаше дълго време полубуденъ, измъчванъ отъ безмилостнитѣ разтърсвания на трѣската и погледътъ му впреженъ въ палащитѣ видѣния на силния огънь.

Бѣхъ набавилъ всичко необходимо и за да облека болкитѣ, доколкото можяхъ, давахъ му всичко, каквото пожелаеше.

Въ същата поддържахъ винаги приятна и нѣжна топлина. Не нарушавахъ съ нищо тишината. Движехъ се безъ ни най-малкъ шумъ, не се чуваше нито звукъ, нито по улицата нѣкакъвъ гласъ. Дълбокия снѣгъ бѣ смегчилъ и затишилъ като че ли цѣлия градъ. А нощемъ тишината ставаше дълбока, човѣкъ като че ли потъваше унесенъ въ нея. Тогава се чуватъ далечни звуци, но не отъ вѣнъ, а отъ душата, която въ бѣдние се е разтворила, за да поглъне тайнитѣ на безмѣлвието.

Тогава сѣнки изкачатъ изъ подъ завѣситѣ изъ тъмнитѣ жгли, изподъ кревата, издигатъ се, скъсватъ се, издѣлжаватъ се, вплитатъ се въ едно около лампата и трѣгватъ пекъ по всички посоки да се гонятъ и преливатъ една въ друга.

Една вечеръ огнѣтъ се извънредно много повиши, залюля силно болния, болестта се надигаше за последенъ решителенъ пристѣпъ. Страшни кошмари го душаха, тежки стонове се откършваха отъ устата. Не помагаша нито компреситѣ, нито лѣкарствата. Той преживяваше дълбоко сътресение.

Къмъ полунощъ, бурята понамалъ. Стояхъ до главата му и наблюдавахъ лицето му. Тогава чухъ да шепти едва чуто:

„Искамъ да пѣе нѣкой, да свири нѣкой, но много хубаво... мно тихо, съвсемъ тихо.“

Вслушахъ се въ думитѣ, ясни бѣха тѣ.

После той млъкна.

„Милчо, прошепнахъ азъ, Милчо. Повторихъ.“

Клепкитѣ му бавно се отдѣлиха една отъ друга и тъмния му погледъ се спре върху менъ.

„Искашъ музика?“

— Да...

— Да взема цигулката и да ти посвири нѣщо съ понизителя?

Той помълча доста време и отговори съ мжка:

„Не, остави сега, други пътъ, азъ ще чуя музика, ще я, чуя я самъ, какъ нѣкой свири, пѣе.“

Виждахъ, че изпада въ полусъзнание, че болкитѣ сж го разстроили, че болестта го измъчва съ тайствени звуци и не питахъ вече. После той се унесе въ сънъ.

Следъ нѣколко деня болестта се оттегляше побѣдена, огъня почти престана, кошмари вече не безпокояха болния. И силитѣ му почнаха да се възвръщатъ постепенно.

Азъ пакъ бѣхъ при него и му правяхъ за леки забавни нѣща. Той бѣ повдигналъ малко главата си, погледа му бѣ по-ясенъ и се носѣше въ свѣтло безбрежие. По челото му прибѣгваше отсѣнката на затихнали вълнения.

Навесата на едина прозорецъ бѣ вдигната, завеситѣ стѣнати и свѣтли кѣлба бѣха нахлули въ стаята, обвити въ сиянието на единъ хубавъ денъ.

А отъ другия прозорецъ се провличаха дълги свѣтли ивици, пролжчени презъ навесата и се струаха на блещукащи снопове.

Милчо се унасяше въ хлуещата свѣтлина и челото му бѣ разведрено. Сладки, безболезни минути му навѣяха далекобрѣжни желания.

После той полупривтори очи и се усмихна продължително, за пръвъ пътъ, откакто се бѣ разболѣлъ.

Наблюдавахъ го и облегчителни трѣпки запѣлиха по мене.

Той ме извика по име.

„Искашъ нѣщо, тука съмъ.“

„Не, нищо не-искамъ. Азъ чувамъ музика, нежна, тиха, далечна. Като отъ небето. Въ цѣлия-менъ се звучи, леко ми е, не бѣлнувамъ. Здравъ съмъ. Всичко на около ми е тиха мелодия. Ето-на-какъ отзвучава въ ушитѣ ми...ясно я чувамъ...“

„Млъчахъ.“

„Това е всичката чута, и не чува до сега отъ менъ музика. Тя е...разбирашъ ли.“

Погледитѣ ни се срещнаха. Неговия бѣ бистъръ, озаренъ отъ блѣсъка на вътрешна радостъ. Разбирахъ го.

Като помълча малко, той продължи:

„Въ душата ми се разнася музиката. Сега нѣма нужда отъ инструментъ.“

„Утре...“

Печатарска Производителна Кооперация „Единство“, Варна, Бдинска, 15, тел. 121., п. 773

Д-р Я. Николовъ

специалистъ по гинекология, акушерство

и венерически болести
Варна, Котленска, 9.
Приема отъ 1—8 часа сл. обѣдъ.
4—10—5

Ст. Ив. Плякоевъ

Бѣло мешови, сухи рязани и нерязани

= ДЪРВА =

за горене, а също и дървени вѣглища на цени износни.
Складъ на пристанището, 4—7 задъ рибнитѣ борси. —10

Купувамъ

Всѣкакъвъ видъ стари метали като: желѣзо, чугунъ, медъ, цинкъ, пиринчъ (месингъ, латунъ), алуминъ, олово и др. Отнесете се до инженеръ Божиновъ ул. Нишка № 1.

Б. ВАКЪВЧИЕВЪ

адвокатъ

ул. „ШУМЕНСКА“ № 8
ВАРНА 3-3-3

АТЕЛИЕ за МЕБЕЛИ

Георги П. Стояновъ

Кантора и складъ на мебели ул. „Антимъ I“ (до патека Гюл-мезовъ) работилница ул. „Хорчева“ 27.

Приема поръчки за всѣкакъвъ видъ мебели съ местни и чуждестранни материали.

Работа гарантирана. 2—5—1. Цени конкурентни.

Частна лечебница (санаториумъ) на Д-ръ ШИШКОВЪ

Тел. № 67 Хирургъ—гинекологъ—акушеръ Тел. № 67
Срещу Общин. Театръ и Град. Градина

31-лечение на всѣкакви болни, на лѣгло и амбулаторно.

Болницата разполага съ модерни: операционна, за извършване на всѣкакви хирургически операции, амбулаторна; гинекологическа, рентгенова и електро-медицински кабинети, лаборатория за микроскопически и пр. изследвания, топли морски и всѣкакви бани съ душише, тераси за слънцелечение.

Инсталирани сж въ лечебницата още: рентгеновъ апаратъ за прегледане, рентгеновъ апаратъ за рентгенолечение, кварцова лампа (планинско слънце), диатермия, електрически бани, арзомвализация, пантистатъ за галванизация, фарадизация, галвано-каустика (прегаряния), осветление на естественитѣ кухни и канали, вибра-масажи и пр.

По желанието на болни прегледането и лечение може да става и отъ други лѣкари.

2—5—4